

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2024 r.
sprawy **P. L.**
skazanego z art. 177 § 1 i 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 10 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1932/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie
z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt II K 327/22,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
 - 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**
- [J.J.]**

UZASADNIENIE

P. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 13 lipca 2023 r., sygn. akt II K 327/22, na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w dniu 30 listopada 2021 r. na drodze S. – P. w okolicy S., kierując samochodem osobowym m-ki V. o nr rej. [...]. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków drogowych, nienależycie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego

najechał swoim pojazdem na jadący przed nim pojazd osobowy m-ki H. o nr rej. [...]. kierowany przez M. C. co skutkowało przemieszczeniem się pojazdu H. na lewy pas jezdni i uderzenie w jadący z przeciwka samochód osobowy m-ki O. o nr rej. [...]. kierowany przez D. S. , w wyniku którego:

- pasażerka samochodu H. K. J. doznała obrażeń ciała w postaci pęknięcia aorty piersiowej z krwotokiem do lewej jamy opłucnowej, mnogich złamań żeber po stronie lewej z rozerwaniem płata dolnego płuca lewego, stłuczenia nerki lewej, pęknięcia śledziony, złamania łopatki lewej co skutkowało jej zgonem na miejscu,
- kierujący pojazdem H. M. C. doznał wielofragmentowego złamania trzonu lewej kości udowej, wielofragmentowego złamania końca bliższego lewej kości piszczelowej, złamania trzonu V kości śródstopia bez przemieszczenia co spowodowało ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,
- pasażerka pojazdu H. E. T. doznała złamania żeber od VII do XI po stronie lewej, wielomiejscowego złamania paliczka bliższego palca 111 ręki lewej, złamania paliczka dystalnego palca 1 ręki lewej, wielomiejscowego złamania w dystalnym odcinku kości promieniowej lewej, ran w obrębie palca III ręki lewej co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przewyższający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. za czyn z art. 177 § 1 i 2 k.k.

Na podstawie art. 42 § 1 k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 3, na poczet tego zakazu zaliczając okres zatrzymania P. L. prawa jazdy od 30 listopada 2021 r. do 29 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem z dnia 10 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1932/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając:

„1) obrazę przepisów 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie przez sąd odwoławczy wniosków dowodowych P. L. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu:

a. z przesłuchania w charakterze świadka J. C. , J. C. oraz wyjaśnień P. L. , który prawidłowo usprawiedliwił swoją nieobecność na rozprawie, która okazała się być poprzedzającą wydanie wyroku,

b. z zobowiązania Komendanta Komendy Wojewódzkiej Policji w S. do przesłania do Sądu dokumentacji dotyczącej zgłoszenia wypadku z 30 listopada 2021 roku, w tym tzw. telegramu ośmiopunktowego, raportu ze zdarzenia i korespondencji z SWD, a także nagrania tego zgłoszenia, przez błędne przyjęcie, bez wyczerpującego i przekonującego uzasadnienia, że przeprowadzenie tych dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia, były to dowody nieprzydatne, a ich przeprowadzenie w sposób oczywisty zmierzało do przedłużenia postępowania,

2) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o sporządzenie opinii biegłego z zakresu ruchu i rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przebiegu wypadku uwagi na błędne przyjęcie, że rozstrzygnięcie sprawy nie wymaga wiadomości specjalnych,

3) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

- nierozważenie w sposób należyty wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji poprzez niedostrzeżenie uchybień Sądu I instancji w zakresie oceny zebranego materiału dowodowego przez sąd odwoławczy, co skutkowało przeniknięciem do wyroku sądu odwoławczego tychże uchybień polegających na dokonaniu oceny materiału dowodowego wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, przede wszystkim przez przyjęcie jako własnych ustaleń i oceny dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, pomimo faktu, iż były one błędne, a czego konsekwencją było aprioryczne założenie o wyroku Sądu I instancji, uniemożliwiające przyjęcie, że kontrola instancyjna została przeprowadzona w sposób gwarantujący rzetelną realizację prawa do dwuinstancyjnego postępowania,
- nieprzedstawienie w sposób prawidłowy i wyczerpujący, dlaczego sąd II instancji uznał zarzuty i wnioski apelacji za niezasadne, w szczególności poprzez skrótowe, lakoniczne i wybiórcze ustosunkowanie się do argumentów przytoczonych przez obrońcę P. L. oraz nieskonfrontowanie przez sąd odwoławczy konkluzji z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, poprzez zbiorcze odniesienie się do zarzutów apelacji, ograniczające się do ogólnikowych stwierdzeń, a nie

przedstawiających argumentów przeciwko tezom zawartym w apelacji, co umożliwiła przyjęcie założenia, że sąd odwoławczy nic rozważył w sposób zupełny wszystkich podniesionych zarzutów, a w konsekwencji dopuścił się iluzorycznej kontroli instancyjnej ,

4) rażącą obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie w postaci:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie zeznań pokrzywdzonego M. C. , poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodne w sytuacji, gdy miał on interes w tym, by wskazywać , że sprawcą wypadku był P. L. - i to z co najmniej trzech powodów: po pierwsze, by nie zostać uznany za sprawcę wypadku, po drugie, bo sam odniósł obrażenia w wypadku, zaś kilka samochodów zostało uszkodzonych czy wręcz zniszczonych, i po trzecie, że obrażenia, w tym skutkujące śmiercią, odniosły bliskie mu osoby, członkowie najbliższej rodziny (babcia i ciocia),

2. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie przyjęcia za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego M. C. w tej części, w której zeznał on, że hamował łagodnie w reakcji na łagodne hamowanie niezidentyfikowanego samochodu jadącego przed nim, co z uwagi na niedopuszczenie w postępowaniu dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków i braku dowodów rzeczowych w zakresie śladów hamowania samochodów uczestniczących w zdarzeniu

doprowadziło do takiej sytuacji, że sprawstwo zostało w istocie ustalone na podstawie zeznań tego świadka,

3. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie przyjęcia za całkowicie niewiarygodne wyjaśnień P. L. złożonych w postępowaniu przygotowawczym co do przebiegu zdarzenia, a zwłaszcza tego, że poprzedzający go samochód m-ki H. kierowany przez świadka C. zahamował gwałtownie, nie dając skazanemu czasu na reakcję, jak również co do nienaruszenia przez skazanego zasad ruchu drogowego i uczestnictwa w zdarzeniu czwartego uczestnika ruchu,

4. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie przyjęcia za wiarygodne twierdzeń świadka T. co do hamowania przez świadka C. z uwagi na manewr podjęty przez kierowcę poprzedzającego samochodu w sytuacji, gdy sam świadek T. wskazała, że nie obserwowała toru jazdy, nie skupiała się na sposobie jazdy świadka C., a poza tym, jako że nie jest kierowcą, nie ma wiedzy o sposobie prowadzenia samochodu, jak i zeznań świadka C. w tym zakresie w stacji, gdy świadek wskazał, że świadek T. nie jest kierowcą i nie posiada odpowiedniej wiedzy, by wypowiadać się w tej kwestii,

5. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji

uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących faktu uczestnictwa w zdarzeniu czwartego samochodu, oceny dowodów w zakresie przyjęcia za wiarygodne twierdzeń świadka T. co do hamowania przez świadka C. z uwagi na manewr podjęty kierowcą poprzedzającego samochodu w sytuacji, gdy sam świadek T. wskazała, że nie obserwowała toru jazdy, nie skupiała się na sposobie jazdy świadka C., a poza tym, jako że nie jest kierowcą, nie ma wiedzy o sposobie prowadzenia samochodu, jak i zeznań świadka C. w tym zakresie w stacji, gdy świadek wskazał, że świadek T. nie jest kierowcą i nie posiada odpowiedniej wiedzy, by wypowiadać się w tej kwestii,

6. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie przyjęcia za nieistotną kwestię uczestnictwa w zdarzeniu czwartego samochodu,

7. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie przyjęcia za niewiarygodne zeznań świadka S., w szczególności w zakresie uczestnictwa w zdarzeniu czwartego samochodu, a także nieprawidłowości w trakcie czynności przesłuchania świadka w szpitalu, wskazujących na błędy w czynnościach przeprowadzanych przez funkcjonariuszy Policji,

8. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji oskarżonego oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nieodpowiadający

wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I instancji, w szczególności zarzutów dotyczących oceny dowodów w zakresie zeznań świadków - funkcjonariuszy Policji w osobach świadków F., J., Ł. i N., których zeznania co do przebiegu zdarzenia i zachowania jego uczestników, a także uczestnictwa w nim czwartego samochodu, były ze sobą sprzeczne, a do tego niespójne ze sobą, co wskazuje na brak wiarygodności tych, a także postulowaną przez skazanego stronniczość niektórych policjantów wobec jego osoby”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty podniesione w kasacji odnoszą się do dwóch kwestii: przebiegu postępowania dowodowego przed Sądem drugiej instancji (zarzuty 1 i 2) oraz rzetelności kontroli odwoławczej (zarzuty 3 i 4).

Do pierwszej grupy należą zarzuty kwestionujące zasadność oddalenia wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego i jego obrońcę w postępowaniu odwoławczym:

- o przesłuchanie w charakterze świadka J. C. , J. C. oraz przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień P. L. ,
- o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji, będącej w posiadaniu Komendy Wojewódzkiej Policji w S., a dotyczącej zgłoszenia wypadku drogowego z dnia 30 listopada 2021 roku, w tym tzw. telegramu ośmiopunktowego, raportu ze zdarzenia i korespondencji z SWD, a także nagrania tego zgłoszenia,
- o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przebiegu wypadku.

Wnioski tej samej treści i oparte na tych samych podstawach faktycznych były wcześniej przedmiotem rozpoznania Sądu I instancji, który oddalił je na rozprawie w dniu 10 lipca 2023 r., orzekając na podstawie art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. (co do dowodów ze źródeł osobowych i dokumentów KWP w S.) oraz na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. (w odniesieniu do opinii biegłego). Oskarżony nie kwestionował w apelacji zasadności postanowienia o oddaleniu złożonych przez niego wniosków dowodowych, nie poddając tej kwestii kontroli instancyjnej. Zamiast tego, ponownie wystąpił z nimi w postępowaniu przed Sądem II instancji.

W takiej sytuacji procesowej, a więc ponowienia przez oskarżonego w postępowaniu jurysdykcyjnym wniosków dowodowych opartych na tych samych podstawach faktycznych, Sąd Okręgowy w Szczecinie powinien był, działając na podstawie art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., pozostawić te wnioski bez rozpoznania. Zamiast tego rozpoznał je na rozprawie w dniu 10 stycznia 2024 r., oddalając wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i dokumentów KWP w S. na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., a wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. i art. 170 § 5 k.p.k. Wniosek o przesłuchanie oskarżonego na rozprawie, biorąc pod uwagę, że nie wziął on udziału w żadnej rozprawie przed Sądem Rejonowym i bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawę odwoławczą, Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.

Skoro sąd jest uprawniony do pozostawienia bez rozpoznania ponowionych w postępowaniu sądowym wniosków dowodowych strony, nie można uznać, aby ich oddalenie, a więc merytoryczne rozpoznanie, mogło stanowić rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego powołanych w tych dwóch zarzutach kasacji. W sensie materialnym skutek obydwu tych decyzji procesowych, a więc pozostawienia wniosku bez rozpoznania i oddalenia wniosku dowodowego, jest bowiem tożsamy - polega na niezapoznaniu się Sądu z treścią wnioskowanego dowodu i niewłączeniu go w poczet materiału dowodowego. Podniesione przez skarżącego w punktach 1 i 2 kasacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego są więc niezasadne. Raz jeszcze wskazać należy, że skoro Sądowi odwoławczemu można co najwyżej zarzucić oparcie decyzji procesowej co do ponowionych wniosków dowodowych na

niewłaściwej podstawie prawnej - a więc zamiast pozostawienia ich bez rozpoznania na podstawie art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., oddalenie ich na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k., to nie można w ogóle mówić o rażącym naruszeniu prawa. Tymczasem skuteczność zarzutu kasacyjnego zależy od wykazania przez skarżącego, że wskazane w nim naruszenie prawa nie tylko było rażące, ale że miało też istotny wpływ na treść wydanego przez sąd odwoławczy orzeczenia. Przy czym o takim wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można mówić jedynie wówczas, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne niż to, które w sprawie zostało wydane (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2024 r., III KK 277/24).

Jeśli zaś chodzi o drugą grupę zarzutów, zorientowanych wokół stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Szczecinie nienależycie rozważył zarzuty apelacji i niewłaściwie ustosunkował się do nich w uzasadnieniu wyroku, nieodpowiadającym wymogom określonym w 457 § 3 k.p.k., na skutek czego doszło do przeniknięcia błędów z wyroku Sądu *meriti* do wyroku Sądu odwoławczego, to nie zasługują one na uwzględnienie z powodów procesowych i merytorycznych.

Skarżący wprowadzicie formalnie kwestionuje w kasacji rzetelność kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji, w związku z wadliwym rozpoznaniem zarzutów apelacyjnych, lecz w istocie pod pozorem zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, *de facto* atakuje ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego, utrzymanego następnie w mocy przez Sąd II instancji. Świadczy o tym słowny opis zarzutów, którego zasadniczą część stanowi prezentacja wersji wypadku korzystnej dla skazanego, odmienna od poczynionych przez Sądy ustaleń w sprawie. Tymczasem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, nie tylko nie może być w kasacji podnoszony wprost, ale także wówczas, gdy strona formułuje go z ominięciem ustawowego ograniczenia z art. 523 § 1 k.p.k., w rzeczywistości dążąc wyłącznie do podważenia ustaleń faktycznych. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Lektura trzeciego i czwartego (rozbudowanego - składającego się z 8 podpunktów) zarzutu kasacji nie pozostawia wątpliwości, że skarżący nie ma

żadnych skonkretyzowanych zastrzeżeń względem przebiegu i efektów kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji, poza jednym, a mianowicie, że Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok skazujący P. L. za zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwo spowodowania w dniu 30 listopada 2021 r. wypadku drogowego. Zdaniem skarżącego, orzeczenie Sądu II instancji jest błędne, ponieważ to nie z winy P. L. nastąpiło tragiczne w skutkach zdarzenie drogowe, a zgromadzone w sprawie dowody, na podstawie których Sąd odtworzył przebieg wypadku, nie zostały ocenione w sposób określony w art. 7 k.p.k. Skarżący stawia przy tym w uzasadnieniu kasacji nieprawdziwą tezę o przyjęciu przez Sądy, że w zdarzeniu brał udział jeszcze jeden uczestnik ruchu drogowego. Takiego ustalenia Sąd *meriti* nie poczynił. Stwierdził jedynie, że nieznaczące zmniejszenie prędkości auta prowadzonego przez pokrzywdzonego M. C. , mogło wynikać z delikatnego hamowania któregoś z aut jadących przed nim. Nawet zaś gdyby przyjąć wersję prezentowaną w zeznaniach jadącego w przeciwnym kierunku pokrzywdzonego D. S. , że autem, które w poruszającym się płynnie ciągu samochodów, jako pierwsze zredukowało prędkość przed wykonaniem skrętu w prawo był samochód marki S., kierowany przez kobietę o nieustalonej tożsamości, poruszający się bezpośrednio przed pojazdem kierowanym przez pokrzywdzonego M. C. , to okoliczność ta nie miała wpływu na możliwość przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za spowodowanie wypadku, o czym Sąd I instancji wyraźnie pisze w uzasadnieniu wyroku (str. 8). Obowiązkiem P. L. było bowiem takie kierowanie prowadzonym przez niego pojazdem, aby w sposób bezpieczny w każdym momencie mógł zmniejszyć jego prędkość i się zatrzymać. O tym, że hamowanie samochodów jadących przed skazanym nie było gwałtowne i nieuzasadnione świadczą zeznania świadków zdarzenia (w tym innych jego uczestników), a także brak śladów hamowania, które powstają, ilekroć zatrzymanie pojazdu ma charakter awaryjny. Do kwestii tej odniósł się również Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślając, że „To czy przed pojazdem prowadzonym przez M. C. był jeszcze jeden pojazd skręcający w prawo w drogę leśną - a który to swym manewrem miałby wymusić na innych kierujących konieczność zahamowania - nie umniejsza winie oskarżonego, a tym bardziej nie powoduje, że te same winy i sprawstwa przypisać mu nie można. Zważyć należy, że pokrzywdzony M. C. był w

stanie zahamować i zwolnić unikając ewentualnej kolizji z pojazdem znajdującym się przed nim, zaś oskarżony ze względu na prędkość z jaką się poruszał i nieprawidłowe obserwowanie przedpola jazdy, już owej czynności wykonać nie zdążył, uderzając w samochód H., z taką siłą, że ten pojazd został wypchnięty na lewy pas jezdni, gdzie zderzył się z drugim samochodem prowadzonym przez pokrzywdzonego D. S. ” (str. 4 uzasadnienia Sądu II instancji).

W świetle tej argumentacji i treści zgromadzonych w sprawie dowodów nie można przyznać skarżącemu racji, że Sąd Okręgowy w Szczecinie nienależycie rozpoznał zarzuty apelacji, w tym również kwestionujące dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności świadków – pokrzywdzonych M. C. , E. T. i D. S. oraz funkcjonariuszy Policji: F., J., Ł. i N., co mogło prowadzić do rażącego naruszenia powołanych w podstawie prawnej tych zarzutów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku.

Alternatywna wersja zdarzenia, którą stara się przeforsować w kasacji obrońca, nie podważa przyjętych za podstawę wyroku ustaleń co do przyczyn i przebiegu wypadku oraz jego sprawcy, który nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jako że nie dostosował prędkości kierowanego pojazdu do panujących warunków drogowych oraz nienależycie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego najechał swoim pojazdem na jadący przed nim samochód osobowy.

W konsekwencji poczynionych wyżej rozważań, wszystkie podniesione przez obrońcę w kasacji zarzuty jawią się jako oczywiście bezzasadne, dlatego kasację tę należało oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając w myśl art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu

[J.J.]

[a.ł.]

